

Ved Afgørelsen af, *hvor meget* der i det enkelte Tilfælde kan ydes som Kommunegæld i Form af kontant Pengehjælp eller Naturalier, skal det sociale Udvalg efter § 309 iagttage, at Hjælpen ikke bør overstige den Hjælp, paagældende i Henhold til Lov om Folkeforsikring eller denne Lovs foregaaende Kapitler vilde have kunnet opnaa til Afhjælpning af den foreliggende Trangssituation, hvis han havde opfyldt Betingelserne for at oppebære saadan Hjælp.

Under særlige Omstændigheder, saasom stor Forsørgerbyrde, kan Udvalget efter paagældendes Anmodning indstille Sagen til Kommunalbestyrelsen, der i Tilfælde af, at Indstillingen tiltrædes af mindst  $\frac{2}{3}$  af dens Medlemmer, er berettiget til at fravige Regelen.

Efter § 310 kan ingen Forsørger faa tilstaaet *Rejsehjælp som Kommunegæld*, medmindre det sociale Udvalg har overbevist sig om, at der paa det Sted, hvortil han ønsker at rejse, er sikret ham Arbejde af mere vedvarende Karakter, eller at hans Familie i Forvejen har fast Bopæl i vedkommende Kommune, og at Forholdet mellem ham og Familien ikke er afbrudt.

Ydes der Rejsehjælp, uden at Betingelserne herfor efter Stykke 1 er til Stede, er den Kommune, hvorfra Hjælpen er ydet, forpligtet til fuldt ud at refundere og selv at bære Udgifterne ved den Kommunegæld, som derefter maa ydes vedkommende i andre Kommuner, jfr. herved Reglerne i §§ 60—63.

Kommunalbestyrelsen har i dette Tilfælde Regres overfor de Medlemmer af det sociale Udvalg, som har tilstaaet den ulovlige Rejsehjælp, jfr. § 49.

Det er efter § 311 ikke tilladt at yde Kommunegæld til en Persons *Udvandring*. Under særlige Omstændigheder, paa hvilke der i Paragraffen nævnes Eksempler, kan det sociale Udvalg, navnlig naar paagældende Person eller Familie i Forvejen oppebærer Kommunegæld, indstille til Kommunalbestyrelsen, at der ydes Hjælp, der dog kun kan ydes med Socialministerens Godkendelse.

I § 312 gives Regler om Samarbejde mellem det sociale Udvalg og velgørende Foreninger ved Ydelse af Hjælp.